

Domači obrazi.

Mlekarice iz goriške okolice.

Boj za košček kruha je trd. Vsakdo si ga služi, kjer in kakor more. Goriška okolica je imela nekdanj izredne ugodnosti v prvem sadju in zelenjavi. Celo Dunajčani so poznali prvi goriški grah in črešnje. Dandanes so razmere drugačne. Kar gre v prodaj, gre v Gorico.

Važen vir dohodkov za goriške okoličane pa je prodaja mleka. Tako se je tekom let izobličil prav poseben tip žensk, ki dan na dan peljejo, vozijo in nosijo v Gorico mleko. Celo Furlani jih nazivajo z izrazom »mlecarsa«. Povečini so to naša pridna dekleta in žene, ki v ranih jutranjih urah potiskajo vozičke in vozijo na njih velike kositerne »čutare« mleka. Že prejšnji večer zberejo mleko pri sosedih. Komaj se zdani že odhajajo iz vasi, včasih dve do tri ure daleč.

Po zimi in v jeseni ta pot nikakor ni prijazna. Blatna cesta, mraz, dolga pot itd. niso za mehkužne ljudi; treba je marsikaj potrpeti. Pa tudi v zeleni spomladi in v vročem poletju ne hodijo mlekarice »na izprehod«. Dolgo v noč morajo delati na polju, rano v jutro tvorijo v Gorico in ob 9h dopoldne jih že spet najdeš na njivi, kjer delajo celi božji dan.

Pa vendar je njihova pot včasih vesela. Zberejo se mlade sosede in skupaj jo mahnejo med smehom in čeberanjem v mesto. Potoma si pripovedujejo sanje, odkrivajo lahko srčne tajnosti in seveda — udarijo z jezički včasih tudi po drugih. Evine hčere so pač povsod enake! Tako srečuješ ob jutranji zori, še predno je solnce vstalo izza Čavna dekleta in žene z jerbasi na glavi, z vozički pred seboj in s čutarami v rokah. Ko pridejo v mesto »gospoda« še spi. Večkrat je treba klicati zaspane meščanke, da sprejmejo mleko. Urno obredajo mlekarice vse svoje odjemalke in odmerijo z merico mleko. Nato hite še na trg, kupijo naročeno blago in se zopet vračajo nazaj v domove, kjer jih čaka nujno delo.

Med mlekaricami opaziš tudi blede suhe žene, ki so morale pustiti doma kopicu otrok, da jim s trpljenjem služijo kruh. Ni prijetna njih služba. Bog ve, kolikokrat so že pretolkle trdo cesto — za otročiče.

Gorica dobiva v jutranjih urah prav izraziti slovenski značaj. V goriškem narečju slišiš govoriti po ulicah in trgih. Žalibog, da je ta govornica tako zelo namešana s tujkami in — kletvino. Okolu osme ure pa se okolica umakne mestu. Nešteti otroci zavalovijo po mestu in naša govornica — utihne. Le v četrtrkih srečuješ naše ljudi na sejmu.